

Kudarac

Barheim professzor megköszöri a torkát, amire a szobában a zajos beszélgetés alig hallható mormogássá szelídült.

- Hölgyeim - a mellette álló laborköpenyes nőre mosolygott - és uraim! Engedjék meg, hogy bemutakozzam: Dr. Steven Barheim vagyok, én vezetem ezt a kutatási programot. Bemutatnám még az asszisztensnőmet, aki a technikai megvalósítást koordinálta egyben: Dr. Marlene Serbinski; valamint intézetünk igazgatóját - itt egy távolabbi, kényelmes székben ülő öltönyös férfire mutatott - Dr. Henk Strikert.

- A jelenlevők egy része jól tudja, miről van szó, de a sajtó jeles képviselői kedvéért röviden összefoglalnám.

A terem másik felében eddig halkán sustorgó társaság egy pillanat alatt halálos csendbe meredt, csak a rögzítők kattantak csendben. Elég vegyes társaság - gondolta Barheim -, talán mégis kár volt Henknek idecsődítenie ezt a bandát. A legtöbbször megint valami szenzációra éheznek, és akár sikerül a terv, akár nem, ezek mindenképp egy oldalas vezércikket fognak belőle gyártani. De legalább itt van az értelmesebbje is - somolygott magában, amikor kutató szeme elérkezett a szűkebb körök által olvasott tudományos lap szolidan öltözött munkatársához. - Talán ő fel képes fogni azt, hogy milyen korszakalkotó is a munka, amit már lassan tíz éve végzünk. - Abba hagyta a szemlélődést, és folytatta:

- Gondolom önök közül sokan tudják, hogy ez itt mögöttem egy számítógép. - mutatott arra a teljes falat beborító képernyőkkel, gombokkal és lámpácskákkal borított szerkezetre, ami előtt állt. Néhányan udvariasan kuncogtak, de a professzor folytatta.

- Azt gondolom már kevesebben hallották, hogy csoportunk milyen munkát végez ezekkel a gépekkel. Nos, a munkánk nem kevesebb, mint hogy megpróbáljuk szimulálni a világot!

A bejelentést meghökkent hangzavar kísérte. Barheim elégedetten elmosolyodott.

* * *

- Az uralkodó! - mondta a hopmester érces hangon, és szavai visszhangzottak a hatalmas teremben. Mindenki, aki éppen valamit nyomkodott, iratokkal szaladgált vagy a képernyők előtt ült felpattant, és meghajtott fővel tisztelgett az alacsony, rugalmas léptekkel belépő férfinek. Miután belépett, négy jól megtermett ör társaságában, besétált a terem közepére, és megállt. Szemeivel szótlanul végigmérte az előtte lehajtott fejjel álló Kerrost, a mögötte elterülő óriás méretű fémkockát, a többi álldogálót, majd ismét odafordult Kerroshoz, és megszólalt:

- Doktor Kerros? - a hangja természetéhez képest bársonyosan, majdhogynem behízselgően zengett bele a teremben lebegő csendbe.

- Uram, üdvözlöm a laboratóriumunkban. - emelte fel a fejét a doktor, amire a többiek befagyasztott mozdulatai kiengedtek, és mindenki ott folytatta munkáját, ahol abba hagyta. Azonban azt a tíz méteres kört, ahol Kerros, az uralkodó és a testőrök álltak, gondosan elkerülték. - Nagy megtiszteltetés, hogy személyesen óhajtja megtekinteni a Harmadik Indítást.

- Tanácsadóim szerint - nézett rá szúrósan az uralkodó - ez az indítás talán az utolsó lehet, és megtudhatjuk végre a választ a Kérdésre. Ön is bízik a sikerben, doktor?

- Igen, uram. - válaszolt a doktor tettetett könnyedséggel. - Amint felséged is tudja, az első két indításnál is szinte minden rendben zajlott...

- Szinte. - jegyezte meg az uralkodó.

- Amint nyilván felségednek is elmondták, a baj a kapacitás volt. A mostani kapacitásunk a Második Indítás kapacitásának a húszbilliószorosa. - várakozóan nézett az alacsony férfire, hogy ez a szám milyen hatást tesz rá.

- Szép. - bólintott az uralkodó, majd figyelmesen a doktor szemébe nézett.

- Tehát becsléseink szerint ezúttal a kapacitás kicsivel még túl is lépi a szükségest. Mondanom sem kell, hogy ezt a nagyszerű eredményt soha nem érhattük volna el felséged nemes támogatása nélkül.

- Persze! - legyintett az uralkodó. - Mégis, doktor, mi volt az oka, hogy az Első és a Második Indítás nem sikerült? Akkor azt mondta, hogy a kapacitás valószínűleg kielégítő. Tesztek is mutatott...

- Tudja felség, a tesztek szerint a kapacitás már az első esetben is többszöröse volt a szükségesnek. - zavartan kezdte szemlélni a padló illesztéseit. - Mégis, az Első szinte az első másodpercben hihetetlen sebességgel felemészttette a gép lehetőségeit. A Második néhány perc múlva mondott csődöt. Műszereinkkel annyit el tudtunk dönteni, hogy a Galaxis már többet fordult, a teljes rendszer perdület- és sebességkomponensei...

- Hagyja a részleteket, doktor. - szakította félbe egy kézmozdulattal a férfit. - Azt mondja meg: most

működni fog?

- Igen, uram. - mondta Kerros elszántan. - Most végre megtudjuk az életünk értelmét!

* * *

Mikor a suttogás elhalkult, a professzor köhintett egyet-kettőt. Ránézett az igazgatóra a jellegzetes "már-megint-mibe-rángattál-bele" tekintetével, majd az ismét elhallgató újságírók felé fordult.

- Gondolom, olvasóikat is érdekli, hogy milyen eredményeket értünk el eddig. Nos, az eredeti terv az volt, hogy szimuláljuk a világot. Nyilván önök is tudják, hogy a világ nagy. A világ bonyolult. Ezen felül nem ismerünk olyan módszert, amivel az ismert világot teljesen feltérképezhetnénk. Mi ezért úgy döntöttünk, hogy a minket körülvevő világ helyett teremtünk magunknak egy hasonlót, a számítógépünkben. - kis szünetet tartott.

- Kezdetben vala a sötétség - mosolyodott el, - majd Isten durrantott egyet, amit mi Nagy Bummnak nevezünk. - Hátról kuncogás hallatszott. - Tehát mi is fogjuk az anyagot, az összes elméleti, képzeletbeli anyagot, és képzeletben betesszük a képzelt világunk képzelt közepére. Minden egyes atomnak, protonnak, kvarknak és az önök által is jól ismert egyéb összetevőknek gépünk minden egyes fizikai jellemzőjét tárolja. Amit mi csinálunk, az egy immár teljesen ismert világ létrehozása - a gépben. Ugyanúgy fejlődnek a galaxisok, a bolygók; ugyanúgy keringenek és forognak, mint a valóságban. És - emelte fel a hangját - feltételeztük, hogy a tökéletes hasonlóság miatt létre fog jönni... - hatásszünetet tartott, és szemével végigszántott az újságírók várakozásteli arcain - az Élet!

- Jó, mi? - súgta oda az egyik firkász a másiknak, mire az szakértően bólogatott.

- Mondja, professzor, - szólalt meg az egyik jól ismert, az egész országban megjelenő tudományos hírlap embere - Úgy hallottam, hogy a kísérlet nem most jut el először a próba stádiumába. Voltak már előző próbák is?

- Igen, jól hallotta. - mondta Barheim. - Az első modellünk nyolc éve készült el, a már akkor is idejétmúlt elektronikus elven működő központi egységünkkel. Akkoriban még az ellenőrzési módszereink sem voltak igazán kidolgozva, így hát a futtatás közben szinte az egyetlen útmutatónk a terhelésmérő volt. Pontosan ugyanaz, mint ez itt. - mutatott rá a gép szélén levő képernyőre, aminek az alján egy recés vonalat lehetett látni, az oldalán pedig egy skálát, aminek az alján "0%", a tetején pedig "12.5%" állt. A vonalon a recék lassan haladtak balra, miközben a képernyő sarkában létható felirat szerint a project nulla perce fut, és a terhelés nulla százalék.

- Az első futtatáskor elég kellemetlen meglepetés ért minket. Nyilván önök is sejtenek annyit, hogy ehhez a feladathoz nem mindennapi gépet kellett beszereznünk. Nos, az akkori elektronikus gépek közül a lehető legjobbat választottuk, felszereltük szinte tökéletesre, és elindítottuk. Maga a gépi program, ami a világot irányította, nem volt sem hosszú sem bonyolult, viszont a rengeteg adat a világ fejlődésével arányosan egyre több és több tárolót igényelt.

- Nem arról volt szó, hogy mindig ugyanannyi kis bigyó van benne? - kérdezte egy torzonborz újságíró az álldogáló csoport közepéből.

A professzor bólintott.

- Igen. Csakhogy az elején, mondjuk úgy, hogy összevissza vannak hajigálva a darabkák. Ám az idő teltével az anyag kapcsolatba kerül más anyagokkal, fokozatosan deformálja az N-teret és az időtereket, újabb és újabb terhelést okozva gépünknek. Ahogy egyre inkább kialakulnak az összetett rendszerek, egyre bonyolultabbá válik a világ, és egyre több és több kapacitást emészt fel. Íme, az első próba grafikonja. - mutatott a szemközti falra, amire valami láthatatlan forrásból egy grafikont vetítettek. A grafikon vonala a bal oldal aljáról indult, és nagyjából a közepéig lent is haladt, nem haladva meg az öt százalékot. Onnantól kezdve azonban egyre meredekebben emelkedett, míg a négy és fél perccel jelzett jobb oldalon elérte a 100%-ot.

- Amint láthatják, a próba négy perc harminckét másodpercig tartott, amikor is a gépünk túlterhelődött. - Látta, hogy többen is kérdezni akarnak, ezért gyorsan folytatta: - természetesen van fogalmunk róla, hogy mi okozhatta. A kontroll szerint a világunk létrejött, és nagyjából négy perc húsznál, ahol a meredek emelkedés elindult, kollégáimmal egyetértésben azon a véleményen vagyunk, hogy az addigiaknál valami sokkalta bonyolultabb dolog keletkezett.

- De mégis van valami fogalmuk arról, mi lehet az?! - kérdezte az egyik értetlen arcú fiatalember.

- Természetesen van. Véleményünk szerint akkor jött világunkban létre az Élet.

* * *

Kerros az uralkodó felé bólintva odafordult a kocka végébe beszerelt főpanelhez, megnyomott egy gombot,

mire a termet tompa bűgás töltötte be. Kihúzott egy kis lapot a gomb alól, és beleszólt.

- Figyelem! A Harmadik Indítás következik. Ismétlem: Harmadik indítás, mindenki foglalja el a helyét, és ellenőrizze a készülékeit. A jelentéseiket azonnal küldjék. - Hangja végigzengett a termen, a folyosókon, és a teremből minden irányban átlátszó műanyagfalakkal elválasztott szobákon. A lapot visszacsúsztatta a nyílásába, és beütött valamit a billentyűzeten. A képernyőt ellepték a kék négyzetek, néhányuk már narancssárga volt, a többiek folyamatosan váltottak át kékről. Kerros ránézett az uralkodóra, aki érdeklődő tekintettel figyelte a színváltó négyzetmintát a képernyőn. Úgy tűnt, hogy végtelenül türelmes, de a doktor sejtette, hogy ha bármilyen nagyobb probléma hátráltatná az Indítást, akkor a Százezer Birodalom Ura nagy valószínűséggel ugyanilyen érdeklődő tekintettel kísérné a kudarcot vallott tudós lassú halálát. Kerros visszafodult a képernyőre, ahol az utolsó kék négyzet is narancsszínre váltott. Megjelent az "ellenőrzés kész" felirat. Lenyomott pár gombot, amire a képernyőről eltűnt a sárga négyzetes ábra, és helyét a "Harmadik Indítás, startra kész" felirat váltotta fel.

- Uram, kegyeskedjék az indítást megejteni. - fordult ismét az uralkodóhoz. Az odalépett. Kerros egy kéz nagyságú sárga lapra mutatott.

- Ezt kegyeskedjen bekapcsolni. - mondta.

Az uralkodó körbenézett, majd határozott mozdulattal megérintette a lapot, amitől az kékre váltott. A kocka többi oldalát beborító matt lapok életre keltek, és mindenféle adatok suhantak rajtuk keresztül. A kocka nem adott ki egy hangot sem, még halk bűgás sem hallatszott, de mindenki tudta, hogy már szinte elképzelhetetlen mennyiségű adat lódult meg.

Kerros egy, a kéken fénylő lap fölött látható remegő vonalra mutatott:

- Ez, uram, a teljesítmény mutatója. - Miközben nézték, a vonal lassan elindult felfelé.

* * *

Barheim-et mulattatta az, ahogy az újságírók reagáltak a bejelentéseire. Izgatottan beszélgettek, a fali grafikonra mutogattak, lapkamerájukkal pásztázták, hogy minden egyes részletet vissza tudjanak majd adni az olvasóiknak. A professzor ismét elmosolyodott, és magában elgondolkozott, hogy vajon milyen lenne az, amikor nem akkor kezdenének el meglepődni, amikor az elvárható. Ez az egész felhajtás nem tesz jót a tervnek, de hát ahogy Henk is mondta: kell a pénz, kell a támogatás, kellene az adományok. De mi lesz, ha megint nem sikerül?

Elhessegette magától ezt a gondolatot. Miért ne sikerülne? A két évvel ezelőtti támogatásból végre megvehették, létrehozhatták a legmodernebb felszerelést, ami a Szövetségben létezett.

Elmélkedéséből felriasztotta, hogy a beszélgetés újra lecsendesedett, és várakozásteli szemek fürkészték. Na, folytassuk a majomparádét - gondolta magában, és sóhajtott egy nagyot.

- Uraim, egy kis figyelmet. Köszönöm. - mondta, amint az utolsó fecsegő is elhallgatott. - Tehát az élet a maga bonyolultságával kinötte az elektronikus gépeinket. Az első kísérlet mindenesetre sikeres volt, hiszen maga a program tökéletesen futott, és intézetünk csillagászai sok érdekes adathoz juthattak. Mi meg nekiláttunk, és növeltük a kapacitást. Amint azt mondtam, az elektronikus elvű gépeinkből mindent kihoztunk, amit csak lehetett. Tovább kellett lépünk. Hála az Einstein Alapítvány, valamint az Egyesült Észgép cég anyagi támogatásának, intézetünk megvásárolhatta az akkori kommersz csúcstechnológiát képviselő molekuláris központi egységet. Amit elvártunk tőle, az nem a nagy sebesség volt - hiszen mint önök is tudják, ezek a gépek némileg még lassabbak is elektronikus gépeinknél -, hanem az óriási kapacitás. Amint önök nyilván jól tudják - mondta, miközben magában hozzátette: tudják egy fenét -, a molekuláris egység nem az elektronok áramával tárolja az adatokat, hanem egy térrészben elhelyezkedő atomokkal, és azok kapcsolatával. Ezt különféle módszerekkel befolyásolhatjuk, illetve leolvashatjuk. - benyúlt a zsebébe, és zsebkendőjével letörölte izzadó homlokát. - Nincs is meleg - gondolta -, de ezek a hülyék teljesen kikészítenek. Mintha fatuskóknak beszélnek. - majd hangosan folytatta:

- Azt is tudják, hogy ennek a kapacitása több milliószor nagyobb, mint előző gépünknek. A második próba mégsem hozott sikert.

Egy villanás a szemközti falon adta tudtukra, hogy újabb grafikon érkezett. A tetején a "Második futtatás" felirat állt, majd alatta egy, az előbbihez nagyon hasonló grafikon, ami letről indulva a vége felé egyre meredekebben emelkedve éri el a 100%-ot jelző felső egyenest. A görbén két törés volt látható, valamint több kis ugrás vagy hullámváz; azonban a felfelé törő jelleg állandó volt. Az újságírók ismét megfordultak, és a grafikont kezdték szemlélni.

- Amint láthatják - folytatta Barheim - az eredmény az óriási kapacitás ellenére hasonló. Jóval lassabban értük el a határokat, de sajnos elértük. Az első törést, ahol meglódul felfelé, ott láthatják a hatodik perc körül. -

Világító vörös fénypötty mutatta a törés helyét. - Nézzék meg, hogy ez a gép kapacitásának még húsz százalékát sem érte el, az előbbi hatvanöt helyett! Ha a terhelés lineárisan nőtt volna, ma már a sikert ünnepelehetnénk, azonban - amint látják - az emelkedést egy második pont szinte megtízszerezte. - Szavaira egy vörös pont jelent meg a grafikon jobb oldalához közel, a második törésnél. - Itt történt tehát valami. Az élet - mint tudjuk, létrejött, és az első törést valóban ez okozta; ahogy azt a második futtatás fejlettebb kontroll-műszereitől végül megtudhattuk. De vajon mi okozhatta a második törést? - hangja kérdően felszökött, majd csend lett.

Barheim magában elmosolyodott: - Na, használjátok már egy kicsit azt a szürke pépet, ami a fejeteket kitölti! - gondolta.

- Talán létrejöttek az állatok? - kérdezte bártortalanul az értetlen arcú fiatalember.

- Nem. - válaszolt a professzor kelletlenül. - Amint mondtam, az első törés az Élet létrejötte volt. Az állatok - már amennyiben ezeket annak nevezzük - szintén az élet fejlődésébe tartoznak, amit az első törés utáni egyenes mutat. Abban az emelkedésben benne van az fejletlen, és a fejlett állatok kialakulása is. Más ötlet...?

- Logikus következtetés lenne az, hogy az értelem, az intelligencia alakult ki ekkor. - jegyezte meg elgondolkodva a tudományos lap képviselője.

- Kiváló ötlet! - lelkesedett Barheim, magában újabb jópontot osztva a kedvenc lapjai egyikének. - Az intelligencia. Igazából nem tudtuk meghatározni, hogy a törés az értelem megjelenésének, vagy pedig a tevékenységének a hatása, de mindenesetre az biztos, hogy ekkor indul meg a világunkban az értelmes élet, és annak szellemi alkotásai. - Elismerően nézett az újságíróra, aki hálásan elmosolyodott.

* * *

Az uralkodó érdeklődve szemlélte a kocka egyik oldalát betöltő képernyőn száguldó adatokat, miközben Kerros aggódva nézte a teljesítményt jelző vonalat. Szerencsére aggodalomra semmi ok, bár még nagyon az elején járnak. Gyorsan átfutotta a helyzetjelentéseket, és megkönnyebbülve látta, hogy minden a terv szerint halad. A világ létrejött, elindult az útján, melynek végén meglelik a Célt, azt a Célt, aminek ismeretére az uralkodó, népét is megtestesítve oly annyira vágyott.

A felség szemlélődését egy halk pengő hang szakította meg, majd a kép tetején megjelent a "Második Szakasz, Élet" felirat. Kerros odasétált, és magyarázni kezdett.

- Tudja, uram, az egység ilyenkor jutott el a Sagan elmélet szerinti élet kialakulásához. Létrejöttünk. - mosolyodott el. - És megindultunk a Cél felé.

- A Cél. - suttogta maga elé az uralkodó elmerengve. - Meddig vártunk rá, és most, hogy végre így közel kerültünk hozzá, vágyunk nem csökken, és a homály nem oszlik. - felnézett a lelkes tudósra. - Kerros, ez nagyrészt a maga érdeme lesz. A siker esetén számíthat a hálámra. - a tudós nyelt egyet, elgondolva azt a lehetőséget, amit az uralkodó jótékonyan nem említett meg.

- És most? Mi történik? - nézett vissza a tudósra a képernyőn futó adatokra.

- Az élet fejlődik, uram. Nemsokára elérjük a harmadik szakaszt, ahol a fejlett lény alkotni kezd.

* * *

- Mint önök is sejtik - emelte fel a hangját Barheim - a jelenlegi kísérlet gépe valami új. Több mint nyolcvan kollégám két évi munkája fekszik ebben a gépben, ami mai világunkban egyedülálló. Kísérletünk akár sikerrel jár, akár nem, - itt sóhajtott egyet -, ez a fejlesztés már hatalmas eredmény. Az előző, molekuláris elvű géphez képes hatalmas előrelépést jelent az a technika, amit belőle kifejlesztettünk. Kollégáim pozitronikus ötdimenziós tértárolásnak nevezik, amiből már nyilván sejtik, hogy nem is próbálom meg öt perc alatt elmagyarázni. Az egyik okom erre az, hogy én sem teljesen értem! - nevetett, és vele együtt jólnevelten nevettek az újságírók is.

- Mindenesetre egy biztos: szerény számítások szerint is a kapacitása százezerszerese az előző gépünknek, ami az első géphez képest már olyan hatalmas, hogy nevetségesnek tűnik, hogy valaha azzal akartunk kezdeni. Ez a kapacitás minden bizonnyal elég lesz ahhoz, hogy a kialakult élet egyre nagyobb bonyolultságával is megbirkózzon! - Magában hozzátette: - De ha mégsem, akkor Henk letépi a fejemet, az már egyszer biztos.

Elhallgatott, és ezt látva az újságírók is elcsendesedtek. Mindenki sóvár szemekkel figyelt, sejtve, hogy a nap attrakciója közeleg. Barheim megköszöri a torkát, és ünnepélyesen kijelentette:

- Nos, így tehát készen állunk a harmadik próbára! Amint látják az önök idejével való takarékoság jegyében már beüzemeltük a gépet. - jegyezte meg fanyar mosollyal - Már csak az indításra vár.

Erre mozgolódás támadt, többen elővették az eddig zsebben, vagy nyakláncon tartott kameráikat, és egyéb

rögzítőberendezéseiket, és minden emberi és elektronikus szem a falnyi gép felé fordult.

- Felkérem Dr. Strikert, intézetünk igazgatóját, hogy indítsa be a projectet! - odafordult Henk felé, aki eddig a testhez simuló székben üldögélve hallgatta a szónoklatot. Ekkor felállt, lassan odasétált a központi klaviatúrához, és lenyomott egy gombot. A gép a kíváncsi tekintetektől kísérvé megelevenedett, a képernyőket ellepték a betűk, számok és ábrák. A szélső képernyőn a terhelés grafikonján egy nagy függőleges csík jelent meg, ami után az eddigi recés vonal volt látható a grafikon alján. Mellette a feliratok mutatták, hogy a project 3 másodperce fut, a terhelés 1%. Az újságírók csoportja felől megkönnyebbült sóhaj hallatszott. A professzor csak gondolatban sóhajtott. A neheze még hátravan.

- Amint látják, a terhelés egy pillanatra maximumra ugrott. - mutatott a grafikonra. - Nem kell megijedni, ilyenkor került az anyag a gépbe, ez volt a teremtés. A lényeg inkább most jön... - nézett a grafikonra, ahol a lenti vonal elkezdett felfelé terjeszkedni, emelkedni, és egy fél perc múlva már úgy nézett ki, mint ahogy egy jólnevelt terhelési grafikonnak ki kell néznie. Emelkedett. Egy perc telt el, és a terhelés lassan elérte a három százalékot. Két perc, nyolc százalék. Két és egynegyed percnél kettőt sípolt a gép, és az egyik sötét monitoron megjelent a felirat: "Második fázis". A terhelés elérte a tíz százalékot, és kissé meredekebben elindult felfelé.

- Élet. - suttogta a professzor maga elé.

* * *

Egy ideje már nem történt semmi, ezért az uralkodó odafordult Kerroshoz, és megkérdezte:

- Most mi történik?

- Ilyenkor kissé lelassul a folyamat, mivel a nagyobb adatmennyiséget el kell helyezni, és ez több és több időt igényel. Ezáltal...

- Nem úgy értettem! - szakította félbe Kerrost. - Mi történik az élőkkel, ott bent? - és a kockára mutatott.

- Ja? Elnézést. Most fejlődik az élet, fajok alakulnak ki és tűnnek, el... És nemsokára megjelenik az... - egy fém pengés elnyomta az utolsó szavát, és megjelent a "Harmadik Szakasz, intelligencia" felirat. Az uralkodó felnézett a feliratra, és elégedetten bólintott.

* * *

A hatodik perc kezdete után kis idővel következett be a második pittyegéssel kísért ugrás a grafikonban. Mindenki árgus szemekkel leste a monitorokat. Az eddigi "Második fázis" feliratot felváltotta a "Harmadik fázis" felirat, amire a professzor halkán megjegyezte:

- Amint látják, az értelmes élet megindult szerte a világunkban. A terhelés huszonkét százalék. - hangja magabiztosan csengett, de belül egy kérlelhetetlen hang gúnyosan megkérdezte: - Vajon mi jöhet még, ami felrúghatja a terveimet? Mi jöhet az intelligencia után? Mi...?

* * *

- Az élet megindult a technika útján, uram! - mondta boldogan Kerros, amikor látta, hogy a teljesítményt jelző vonal még az egytizedét sem érte el a skála hosszának. - Elkezdődött az eszközök fejlődése. Kialakulnak a járművek, először a bolygókon, majd a bolygóközi járművek, végül a mélyűri közlekedés. - Nem is próbálta titkolni elégedettségét. - Fejlődnek a művészetek. Fejlődik a tudomány. Feltalálják a távközlést, a számítógépeket. Az elvek finomodnak, az információk mennyisége növekszik. És haladnak a Cél felé!

* * *

Barheim meredten nézte a teljesítményjelzőt. A kijelző már egyszer váltott, és most nullától 25%-ig volt a beosztás, de a hetedik percre elérte a 25%-ot, és ismét váltott, és a skála tetején az 50% felirat jelent meg. Az egyenes emelkedett, egyre meredekebben.

- Istenem... - suttogta magában. - Sikerülnie kell!

* * *

- És az életük milyen? Mivel foglalkoznak? - kérdezte az uralkodó.

- Mindenfélével! - válaszolt a lelkes tudós - Olyanok is vannak köztük, mint mi! Vannak tudósok, akik kutatnak; vannak filozófusok, akik az élet értelmét fürkészik; és vannak uralkodók, akik népet vezetnek a Cél,

az Élet Célja felé!

- Na igen. - mondta az uralkodó elgondolkodva. - De akkor lehet egy olyan birodalom is, mint a miénk? És lehet olyan uralkodó, mint én?

- Lehetséges... - mondta bizonytalanul Kerros, mert nem tudta, mire akar ura kilyukadni. - De mi...

Az uralkodó egy kézlegyintéssel elhallgattatta.

- És ugye lehetséges, hogy egy magához igen hasonló lángelme - itt fejet hajtott a tudós felé - létezzen?

- Hát... lehetséges, elvben, persze... de... - gondolkozott, hogy mi az a gondolat, ami már egy ideje mintha kimondatlanul is ott lüktetne agya mélyében, és amit ez a kérdés, mint az ággal megpiszkált tüzet, felszított. De nem tudott rájönni, és a felség válasza vár. - Minden megtörténhet felség, ami a valódi világban. - Elhallgatott, és mindketten csendben nézték a teljesítményt jelző vonalat, amint az egyre gyorsabban kúszott felfelé, immáron a skála közepénél tartva.

* * *

Kilenc perc. A teremben teljes csend, az emberek egy része a terhelési grafikont nézi, ahogy egyre kúszik feljebb, áttöri az 50%-os határt, újra vált, és a felső sarokban megjelenik a rettegett 100%. Az emberek másik része a professzort figyeli, aki viszont szinte rátapad szemével a grafikonra. Már hatvan százalék, és újabb kis rándulás. Hetven. A fiatal asszisztens nő lehajtja a fejét, hogy ne kelljen látnia az újabb kudarcot. Az igazgató halk sóhajjal leül a székbe, és maga elé néz.

Tizenegy perc. Terhelés nyolcvanöt százalék.

Minden tekintet rátapad a skálára. A panelon kigyullad az első piros lámpa, majd azt követik sorban a többiek. És a terhelés nő, tovább nő...

* * *

- És ők is keresik a Cél?? - kérdezte az uralkodó nyugtalanul.

- Gondolom, igen.

- És gépet készíthetnek erre a célra?

- Persze, hiszen ismerik a... - Kerros hirtelen úgy érezte, hogy elájul, amikor a gondolat berobbant az agyába, és egész lényét elborította. A rettenet végigszáguldott egész testén, egész lelkén, és mindössze annyi ereje maradt, hogy szóltanul rátámaszkodjon a pultra, és az uralkodóra ügyet sem vetve a szemével a teljesítményt lesse. A narancsszín, rezgő vonalat.

- És - kérdezte kétségbeesetten az uralkodó - ha kikapcsolnánk a gépet, vagy leállna a gép, vagy... Akkor velük mi történne? MI TÖRTÉNNE?! - kiáltott rá Kerrosra, aki azonban csak a vonalat nézte, amint eléri a skála kétharmadát, és rezegve halad felfelé.

Valami történt, a vonal remegni kezdett. Egyre jobban, míg Kerros rájött, hogy valami nincs rendjén. A vonal narancsszíne szétterült a skálán, és a gép bűgása is felerősödött... Illetve... Ez a gép nem bűg! Kerros rémülten felnézett, és amit látott, azt agya már nem tudta befogadni. A terem egyik fala lemállott, szétázott az úrban, ami a lyukakon keresztül befolyt. A folyosók a semmibe vezettek, és sorban sötétedtek el a termet övező szobák. A gép monitorai megremegtek és összefolytak a padló fekete csillogásával, és az uralkodó sikolyával, amikor a feketeség egyik szippantására egyé vált a végtelen, mindent elborító sötétséggel. Kerros utolsó gondolata az volt, hogy a Gép, az élete munkája talán még pár pillanattal túléli őt, meg az uralkodót, és talán az utolsó lesz, ami eltűnik ebből a birodalomból, ebből a világból. Egy sóhajjal ő is szétfoszlott, és belemosódott a csillagtalán úr semmijébe.

* * *

Az utolsó piros lámpa is kigyulladt, és egy újabb sípjel hallatszott. A monitorok megüresedtek, a lámpák kialudtak, és a grafikon újra nullán állt.

Még látszott a csúc, amikor egy örült rándulással elérte a 100%-ot jelző határt, majd visszaesett nullára.

Mindenki csalódott volt, az újságírók még vártak egy ideig, aztán elkezdtek kiszállingózni a teremből.

Végül már csak hárman maradtak. Henk, az asszisztens nő és a professzor.

Barheim csak állt, szomorúan.

- Megint nem sikerült - mondta Henknek. - Mi megpróbáltuk, de valami megint információs robbanást okozott. Valami óriási fejlettségű dolog jelent meg... Valami... Valami, ami több, mint egyszerű intelligencia... Valami... - bizonytalanul, segítséget kérve elhallgatott.

- Valami hatalmas tudás, vagy információtömeg. - jegyezte meg az asszisztensnő szomorúan. - Ne keseredj el. Meg fogjuk találni.

- Igen! - mondta Barheim - Nem adom fel. Továbbfejlesztjük az elvet. Megépítjük a következő gépet. Ami meg fog birkózni ezzel a feladattal is.

- És ha sikerül - mert sikerülni fog, - tette hozzá egyre lelkesebben - akkor talán megláthatjuk a jövőt is!

- És ez a kudarc nem akadályozhat meg bennünket, hiszen mi képesek vagyunk fellebbenteni a fátylat a világ titkairól. És a megismert titkok boldoggá fogják tenni az embereket.